

Arrest

nr. 170 848 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 22 april 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 april 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 25 november 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 18 maart 2010 (RvV, 18 maart 2010, nr. 40 438).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 8 april 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielloozer (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoekster diende op 14 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 augustus 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 8 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.05.2013 bij

onze diensten werd ingediend door:

M.(...), T.(...)(R.R.: (...))

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.27/08/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

1.6. Eveneens op 28 augustus 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 8 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van P.(...) F.(...) (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M.(...), T.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Noorwegen, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18/03/2010 (arrestnr. 40 438)*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

□ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (kennisgeving via de post door DVZ voor 13qq dd. 12/04/2013).*

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

□ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (kennisgeving via de post door DVZ voor 13qq dd. 12/04/2013)."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij in de eerste plaats een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing aangezien er volgens de verwerende partij onvoldoende verknochtheid zou bestaan tussen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard enerzijds, en het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) anderzijds.

2.2. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). De Raad stelt vast dat alle bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen en betrekking hebben op alle leden van het gezin. Het feit dat er geen juridische samenhang tussen zaken is die tot een samenvoeging ervan noopt, sluit niet uit dat de goede rechtsbedeling ook gediend kan zijn met een gezamenlijke behandeling van zaken die in feite nauw met elkaar verbonden zijn en dezelfde rechtsvragen oproepen (cf. RvS 16 mei 2012 nr. 219.381). De Raad

stelt immers vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten slechts werd genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, waardoor wel een zekere samenhang tussen beide beslissingen kan worden aanvaard.

De exceptie inzake het gebrek aan verknochtheid dient te worden verworpen.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij daarnaast een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dat geïncorporeerd is in de tweede bestreden beslissing, omdat verzoekster geen blijk zou geven van het rechtens vereiste belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekster geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen middel aanvoert dat gericht is tegen de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing. Het verzoekschrift dient een ontvankelijk 'middel' te bevatten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

2.5. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

"(...)

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

(...)

Verzoekster kan de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekster stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoekster stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

(...)

Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekster zeer verstrekken gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekster.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekster.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoekster de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en haar aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoekster heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoekster niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Specifiek is de aangevochten onontvankelijkheidsbeslissing gestoeld op artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet, waarin het volgende gestipuleerd staat:

"4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

3.6. Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

3.7. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 14 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij zij zich beriep op een cutane sarcoidose, een matige hypertensie en een vermoeden van TBC.

3.8. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 27 augustus 2013, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing en waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. De arts-adviseur stelt het volgende in zijn advies:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.05.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 30.04.2013 en de medische stukken d.d. 24.02.2013, 03.06.2013 en 19.06.2013 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de cutane sarcoidose dient gesteld dat hiervoor eigenlijk geen causale behandeling bestaat, de zich voordoende letsels dienen telkens symptomatisch behandeld te worden maar de behandeling ervan is niet essentieel. De hypertensie wordt als matig omschreven en in dergelijke gevallen is in eerste instantie een zoutarm dieet aangewezen, er zijn geen aanwijzingen in het dossier dat dit in casu niet zou volstaan. Verder dient gesteld dat een "vermoeden" van TBC onvoldoende is om in dit advies rekening mee te houden.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.9. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing middels een uitdrukkelijke verwijzing naar het bovenvermeld medisch advies wordt gesteld dat *“kennelijk niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn”*. Tevens wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”* De Raad stelt echter vast dat in het advies hoofdzakelijk de noodzaak aan behandeling van de aandoeningen van verzoekster wordt ontkracht, terwijl in de beslissing op grond van dit advies wordt geargumenteed dat er *“een manifest gebrek (is) aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en)”*, waarbij er een toetsing plaatsvindt aan artikel 3 van het EVRM waarvan in het advies nergens sprake is. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris minstens onzorgvuldig te werk is gegaan bij de motivering van de beslissing.

3.10. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij haar beslissing als volgt te verantwoorden:

“Verweerder stelt vast dat de voornaamste kritiek van de verzoekende partij in een eerste onderdeel te herleiden is tot het feit dat naar haar oordeel het toepassingsgebied van artikel 9ter §1 ruimer is dan ziektes die direct levensbedreigend zijn. Volgens verzoekende partij diende de arts-adviseur te onderzoeken of betrokkene in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking zou kunnen beschikken.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek niet dienstig is, gezien de concrete motieven van het advies van de arts-adviseur van 27.08.2013. De arts-adviseur motiveert hierbij o.m. en uitdrukkelijk nopens graad van ernst zoals vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet:

“Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 30.04.2013 en de medische stukken van het administratief dossier dd. 24.02.2013, 03.06.2013 en 19.06.2013 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de cutane sarcoïdose dient gesteld dat hiervoor eigenlijk geen causale behandeling bestaat, de zich voordoende letsels dienen telkens symptomatisch behandeld te worden maar de behandeling ervan is niet essentieel. De hypertensie wordt als matig omschreven en in dergelijke gevallen is in eerste instantie een zoutarm dieet aangewezen, er zijn geen aanwijzingen in het dossier dat dit in casu niet zou volstaan. Verder dient gesteld dat een vermoeden van TBC onvoldoende is om in dit advies rekening mee te houden.” (eigen onderlijning)

De algemene beschouwingen van verzoekende partij, als zijnde dat niet zou zijn gemotiveerd waarom haar medische toestand geen aandoening is die een reëel risico inhoudt op het leven, kunnen niet worden aangenomen; te meer duidelijk blijkt uit het advies dd. 27.08.2013 dat de medische aandoeningen geen actueel risico inhouden voor het leven.

Uit het omstandige advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij onderzocht werden door de arts-adviseur, doch dat werd vastgesteld dat deze aandoeningen geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Gezien de verschillende hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet allen beoordeeld werden, is duidelijk voldaan aan de vereisten van dit artikel 9ter.

Verzoekende partij, die niet eens ingaat op de concrete motieven van het advies, kan dan ook niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de arts-adviseur zich louter heeft beperkt tot het onderzoek of de medische problemen direct levensbedreigend, kritiek of vergevorderd zijn.

Haar beschouwingen missen feitelijke grondslag.

De kritiek van de verzoekende partij gaat uit van een onvolledige en verkeerde lezing van het medisch advies dd. 27.08.2013, en kan niet worden aangenomen. Integendeel heeft de arts-adviseur de medische stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd, beoordeeld doch vastgesteld dat er geen sprake was van een ziekte in de zin van artikel 9ter §1 van de wet, waarbij de arts-adviseur op alle hypothesen van artikel 9ter §1 van de wet is ingegaan.

In het medisch advies wordt door de arts-adviseur het volgende vastgesteld:

- Aangaande de cutane sarcoïdose dient gesteld dat hiervoor eigenlijk geen causale behandeling bestaat, de zich voordoende letsels dienen telkens symptomatisch behandeld te worden maar de behandeling ervan is niet essentieel.

- De hypertensie wordt als matig omschreven en in dergelijke gevallen is in eerste instantie een zoutarm dieet aangewezen, er zijn geen aanwijzingen in het dossier dat dit in casu niet zou volstaan.

- Een vermoeden van TBC is onvoldoende om in dit advies rekening mee te houden

Gezien voormelde vaststellingen diende er geenszins nog bijkomend te worden gemotiveerd inzake de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of het land van verblijf.

Tevens moet worden geduid dat wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over een behandeling geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitspreekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Terwijl verzoekende partij zich beperkt tot vage beschouwingen (die juridische grondslag missen), doch niet in concreto ingaat op de motieven van het advies van de arts-adviseur.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Het loutere feit dat verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoen aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat het gezondheidsprobleem die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoening uitmaakt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebreke aan de nodige verzorging.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het herkomstland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verzoekende partij levert in haar eerste middel nog kritiek op het feit dat de motivering van de bestreden beslissing betrekking zou hebben op artikel 3 EVRM. De verzoekende partij stelt dat het EHRM het voorhanden zijn van een acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarde.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij met haar kritiek volledig voorbij gaat aan het feit dat, naast de door haar vermelde terminologische overeenstemming met art. 3 EVRM ("reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling"), ook de begrippen reëel risico voor het leven of fysieke integriteit in 1993 in de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 werden geïntroduceerd als bescherming tegen schendingen van art. 3 EVRM en dat deze bij het invoeren van artikel 9ter Vreemdelingenwet in 2006 werden overgenomen in dit artikel. Zo kan worden vastgesteld dat de Wet van 06.05.1993 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de Vreemdelingenwet introduceerde.

In de memorie van toelichting bij de Wet van 06.05.1993 staat het volgende te lezen:

"4. Conformiteit met de Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen:

(...)

De Commissaris-generaal kan ook alle klachten die gesteund zijn op artikel 3 van de Europese Conventie behandelen (beslissing waaruit de nodige gevolgen worden getrokken) en heeft de speciale verantwoordelijkheid om de bestuursbeslissing waarbij iemands leven, fysieke integriteit of vrijheid op het spel staat aan de meest zorgvuldige en kritische toetsing te onderwerpen. " (Parl. St., Senaat, memorie van toelichting, 1992-1993, n°555-1, p 4-5).

De begrippen gevaar voor het leven en de fysieke integriteit" werden aldus (in een eerste vorm van subsidiaire bescherming) opgenomen in de Vreemdelingenwet, om te beantwoorden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens meer in het bijzonder aan artikel 3 van het EVRM.

Uit de voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet blijkt dat men op deze beginselen heeft willen voortborduren bij de omzetting van de richtlijn 2004/83/EG :

"Bij wijze van inleiding moet worden opgemerkt dat de Belgische verblijfs- en asielprocedure momenteel al een aantal indirecte mogelijkheden biedt betreffende het concept subsidiaire bescherming. De omzetting van de richtlijn noopt echter tot de invoering van een formele procedure voor subsidiaire bescherming in het Belgische rechtssysteem.

De Belgische verblijfs- en asielprocedure die heden voor een groot deel op een indirecte wijze de situaties voor subsidiaire bescherming uit de richtlijn dekken, zijn:

(...)

b. het advies over de terugleiding gegeven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, een onafhankelijke asielinstantie in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag in de ontvankelijkheidsprocedure, dit conform artikel 63/5, 4de lid, van de wet van 15 december 1980.

(...)

c. de machtiging tot verblijf van langer dan drie maand op grond van artikel 9,3de lid van de wet van 15 december 1980, die openstaat voor elke vreemdeling.

(Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 7-8).

Het is dan ook duidelijk de bedoeling van de wetgever in 2006 bij de invoering van art. 9ter Vreemdelingenwet met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 EVRM, en dus niet enkel met betrekking tot de door de Raad vermelde reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch ook met betrekking tot het gevaar voor het leven en de fysieke integriteit waarbij de term "gevaar", bovendien eveneens door het concept "reëel risico" voor het leven en de fysieke integriteit werd vervangen, daarbij nog duidelijker verwijzend naar art. 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens,

vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling).” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 9)

Zie ook : Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 35 en Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 85.

De kritiek van verzoekende partij als zou artikel 9ter Vreemdelingenwet op een andere wijze geïnterpreteerd worden dan bedoeld, doordat rekening wordt gehouden met de rechtspraak van het EHRM, kan dan ook geenszins worden aangenomen.

Verweerder verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad van State nr. 225.523 d.d. 19.11.2013, waarin werd geoordeeld dat een vreemdeling met het oog op een medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zodanig ziek moet zijn dat zijn repatriëring een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM, overeenkomstig de rechtspraak die het EHRM hierover heeft geveld:

« Considérant qu'en conséquence de ce qui précède, le Conseil du contentieux des étrangers a conféré à l'article 9ter, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, une portée qu'il n'a pas, en jugeant que cette disposition astreint l'État belge «à un contrôle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence» relative à l'article 3 précité de la Convention; que, dans cette mesure, le premier moyen est fondé » (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

Vrij vertaald :

“Overwegende dat ingevolge hetgeen voorafgaat, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan het artikel 9ter, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, een draagwijdte heeft toegekend die dit artikel niet heeft, door te oordelen dat deze bepaling de Belgische staat zou verplichten “tot een uitgebreider onderzoek van de voorgehouden aandoeningen dan het onderzoek dat voortvloeit uit de rechtspraak” met betrekking tot het artikel 3 voornoemd van het Verdrag; dat, in die mate, het eerste middel gegrond is;” (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

In voormeld arrest dd. 19.11.2013 overweegt de Raad van State dat artikel 15, b) Kwalificatierichtlijn 2004/83/EU overeenstemt met artikel 3 EVRM, terwijl voormeld artikel 15 b) van de richtlijn 2004/83/EUG in de Belgische rechtsorde werd omgezet door artikel 9ter Vreemdelingenwet.

In de memorie van toelichting van de wet van 15 september 2006, waarbij artikel 9ter werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet, staat te lezen dat ‘het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM’.

De wetgever heeft manifest en terecht het voordeel van artikel 9ter willen voorbehouden aan vreemdelingen wanneer zij zodanig “ernstig ziek” zijn dat hun verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. De wetgever heeft onmiskenbaar gewild dat het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter in overeenstemming gebeurd de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 EVRM.

De Raad van Staat heeft in het recente arrest dd. 19.11.2013 dan ook terecht overwogen dat het feit dat artikel 9ter drie “specifieke hypothesen” van ziektes bevat, niet impliceert dat het toepassingsgebied ervan anders is dan dat van artikel 3 EVRM.

« que le fait que l'article 9ter vise trois «hypothèses spécifiques» de maladies n'implique pas qu'il aurait un champ d'application différent de celui de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; » (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

Vrij vertaald:

“dat het gegeven dat artikel 9ter drie “specifieke hypothesen” voorziet van aandoeningen, niet impliceert dat het toepassingsgebied van deze bepaling verschillend zou zijn aan dat van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;” (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

In het arrest dd. 19.11.2013 verduidelijkt de Raad van State dat, rekening houdend met de rechtspraak van het EHRM, de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omschreven drie types van ziektes overeenstemmen met de bepalingen van artikel 3 EVRM, zodra ze een minimum graad van ernst bereiken. De ziekte kan ofwel een reëel risico voor het menselijk leven (EHRM 12 mei 2005, Ocalan/Turkije), ofwel een reëel risico voor de fysieke integriteit (EHRM 17 september 2009 Enea/Italië), ofwel een ander reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken.

« qu'en effet, conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, ces trois types de maladies, lorsqu'elles atteignent un seuil minimum de gravité, sont susceptibles de correspondre aux prévisions de l'article 3 précité, consistant soit en un risque réel pour la vie humaine (comp. notamment Öcalan c. Turquie, req. 46221/99, 12 mai 2005), soit en un risque réel pour l'intégrité physique (cfr. notamment Enea c. Italie, req. 74912/01, 17 septembre 2009), soit en un autre risque réel de traitement inhumain ou dégradant; » (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

Uit het voorgaande blijkt reeds afdoende dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk vooropstelde dat de beoordeling van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet diende te gebeuren binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM nopens artikel 3 EVRM.

Dit wordt ook bevestigd door de Raad van State in een arrest dd. 28.11.2013 :

“Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De verzoekende partij stelt terecht dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan.” (R.v.St. nr. nr. 225.632 van 28 november 2013; in dezelfde zin R.v.St. nr. 225.633 van 28 november 2013)

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij nalaat in concreto aan te tonen waar de beslissing volgens haar onredelijk zou zijn. Zij gaat zelfs niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, doch beperkt zich tot theoretische beschouwingen.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur het medisch dossier van de verzoekende partij op nauwkeurige en zorgvuldige wijze heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat de ingeroepen aandoening niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel in functie van de door verzoekende partij aangebrachte kritiek kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

“De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: “Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.” (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris en de arts-adviseur.

Verweerder merkt dan ook op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter diende onontvankelijk verklaard te worden.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd opdat voldaan zou zijn aan de formele en materiële motiveringsplicht.

(...)”

3.11. De verwerende partij hamert in haar nota met opmerkingen op de inhoud van het medisch advies van de arts-adviseur, waarin wel degelijk rekening zou zijn gehouden met de verschillende hypothesen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierdoor wordt in de nota met opmerkingen een andere wending gegeven aan de bestreden beslissing omdat deze niet beperkt is tot een verwijzing naar het advies. De verwerende partij verliest blijkbaar uit het oog dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing zelf een aantal overwegingen toevoegt die niet in het advies kunnen worden gelezen en die de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vernauwen tot het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Er dient te worden aangestipt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Om na te gaan of de betrokkene aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voldoet, kan het

onderzoek niet worden beperkt tot de vraag of de verzoeker aan de strenge voorwaarden voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM voldoet (Rvs 9 september 2015, nr. 232.141). De verwerende partij kan in elk geval niet worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen op basis van de voorbereidende werken de koppeling maakt tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet aangezien vaststaat dat deze aanvragen geen verzoeken om internationale bescherming zijn (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, M'Bodj, §46 en HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, §§31-36). Het betoog van de verwerende partij is niet van aard om het motiveringsgebrek in de bestreden beslissing te herstellen.

3.12. De gemachtigde van de staatssecretaris ging onzorgvuldig te werk door motieven in de bestreden beslissing op te nemen die niet kunnen worden teruggevonden in het medisch advies en die een miskennis uitmaken van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.13. In een tweede middelonderdeel richt verzoekster zich tot het inreisverbod waarmee de tweede bestreden beslissing gepaard gaat en meent zij een motiveringsgebrek te ontwaren. Verzoekster stelt het volgende in haar middel:

“Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ‘omdat verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van betekend op 12.4.2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster vindt in de bestreden beslissing nergens enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekster.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.14. De motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die in feite juist en in rechte aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd (RvS 8 januari 2013, nr. 221.938).

3.15. Het inreisverbod vermeldt artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.16. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen gevolg gaf aan het bevel dat haar op 12 april 2013 per aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet in beginsel een inreisverbod op te leggen. Deze elementen worden door verzoekster niet betwist.

3.17. Verzoekster oppert in wezen dat in de beslissing niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod voor een duur van de maximale termijn van drie jaar, hoewel men dit zou mogen verwachten omdat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan de beslissing wordt genomen (cf. RvS 13 oktober 2008, nr. 187.001)

3.18. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“In een tweede onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het feit dat het inreisverbod niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Hierbij werd reeds aangetoond dat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod. Ondergeschiedt, in zoverre uw Raad zou oordelen dat het beroep hiertegen toch onontvankelijk is, laat verweerder het volgende gelden.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing ten onrechte niet zou mededelen waarom een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

De verwerende partij wijst erop dat blijkens de bestreden beslissing een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd:

“In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar (maximum drie jaar) in volgende gevallen:

[x] 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 23.05.2013 en betekend op 28.05.2013.”

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij, terwijl dit ook de maximale termijn betreft. Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Evenmin geeft zij aan met welke concrete omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden. Met haar louter theoretisch betoog toont verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren waarom welke termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerder verwijst naar recente rechtspraak in die zin:

“4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het belang dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – als dusdanig ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert.” (R.v.V. nr. 113 381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-cce.be>).

Zie ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

En:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.19. De Raad merkt op dat de verwerende partij blijkbaar uitgaat van de onjuiste premisse dat een inreisverbod voor drie jaar gegeven wordt, behoudens in het geval dat er elementen voorhanden zouden zijn die een kortere duur verantwoorden. Op die manier legt de verwerende partij een verplichting op die op haar rust, met name afdoende te motiveren waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De verwerende partij benadrukt haar discretionaire bevoegdheid voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Deze kan niet worden ontkend maar ontslaat haar niet van de verplichting dienaangaande afdoende te motiveren, wat hier niet gebeurd is.

3.20. Verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij stelt dat het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd. De beslissing tot verwijdering en de beslissing houdende inreisverbod zijn afzonderlijke beslissingen, in die zin dat de beslissing houdende het inreisverbod op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de verwijderingsbeslissing op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan. Enkel op grond van de vernietiging van de beslissing houdende het inreisverbod kan niet tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, worden besloten (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Het middelonderdeel, dat gericht is tegen het inreisverbod waarmee de tweede bestreden beslissing gepaard gaat, is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod.

Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel kan niet tot een ruimere nietigverklaring leiden en dringt zich bijgevolg niet langer op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2013, tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN